

KRONIEK.

BOEKBESPREKING.

J. HUIZINGA, *Leven en Werk van Jan Veth*, Haarlem, H. D. Tjeenk Willink & Zoon, 1927.

Een boek van Huizinga te lezen is altijd een fijn en rustig genot. Deze zoo weinig professorale schrijver put blijkbaar altijd uit een volheid, een rijkdom van documentatie, maar ook van geest en gemoed. Hij schrijft eenvoudig en helder, zonder enig vertoon, van geleerdheid, litteraturigheid, of wat dan ook. Wanneer dan daarenboven, zooals in dit geval, zijn onderwerp er een is, dat alle beschaafde Nederlanders van vóór-oorlogsche geestesstemming wel ten zeerste interesseeren moet, kan hij zonder twijfel verzekerd zijn van een groot, aandachtig en dankbaar publiek.

En een publiek dat zich leiden laat. Want gaarne en gemoedelijk geeft men Huizinga gelijk. Hij prikkelt niet tot tegenspraak door hartstochtelijkheid of overdrijving; hij schijnt de levenswijsheid zelf en met een glimlach geeft men zich door hem gewonnen. Heeft men tijdelijk zijn boek gesloten en laat men de genoten lectuur nog eens rustig op zich inwerken, dan zijn er misschien wel eens oogenblikken van twijfel: geschiedde de overgave aan zoo rustige en beminnelijke leiding niet wat al te grif, men heeft dan toch altijd dít gemeend en dát er voor gehouden . . . . Maar de hernieuwde lectuur veroorzaakt weer dezelfde geesteshouding, men ondergaat een kalme superioriteit, die door haar hooge beschaving en ingetogenheid al het prikkelende mist dat . . . . andere „superioriteit” wel eens kenmerkt.

In dit opzicht was er, zou ik zeggen, tusschen dezen perfecten schrijver en den perfecten kunstenaar en publicist, die zijn onderwerp uitmaakte, ondanks de groote vriendschappelijkheid die hen verbond, wel zeker contrast . . . .

Uit het boek merkt men het niet. Dat Huizinga hier over een goeden vriend schreef, men behoeft er niet naar te raden. Het eenige misschien dat hij niet geheel begreep in dien vriend, — geprezen toch om zijn trouw — was zijn blijven hechten aan de groep van kunstenaars, — en de hen verbindende ideeën-wereld — waaruit hij voortgekomen was. Hij schijnt hem dat zelfs eenigszins kwalijk te nemen, hij spreekt er lichtelijk ironisch over. Zooals op meer plaatsen, waar hij „tachtig” vermeldt, of onze „arme litteratuur” — het woord is van den heer Huizinga. Het is voor het eerst dat ik wat „Leidschen geest”, dat ik misschien zelfs iets van „Gelehrtenstolz” in dezen wijzen en menschelijken hoogleraar ontdekt heb.

H. R.